

Sygn. akt I UK 211/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania H. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 17 listopada 2015 r. oddalił apelację skarżącej H. T. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 3 marca 2015 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji pozwanego z 14 lipca 2014 r., ustalającej podleganie skarżącej ubezpieczeniom społecznym w kraju z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 1 maja do 31 sierpnia 2011 r. oraz od 1 listopada 2011 r. do 30 kwietnia 2014 r.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez przyjęcie, iż powódka nie podlegała ustawodawstwu państwa słowackiego w którym wykonywała pracę najemną.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co uzasadniła „koniecznością zwrócenia uwagi Sądowi, że skarga kasacyjna w

niniejszej sprawie jest oczywiście uzasadniona – z uwagi na względy słuszności i sprawiedliwości oraz losy powódki i jej rodziny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skargę kasacyjną wnosi się od prawomocnego wyroku co tłumaczy i uzasadnia wymagania stawiane podstawom przysądu.

Na etapie przysądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, jako że stanowią odrębny element skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przysądu ani jej uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca powinna wówczas wskazać i wykazać, we wniosku o przyjęcie skargi, naruszenie przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni. Nie zarzuca naruszenia żadnego przepisu. Poprzestaje na ogólnym uzasadnieniu tezy, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Względem słuszności i sprawiedliwości nie zastępują konieczności wskazania konkretnych przepisów prawa. Taki reżim odnosi się do podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 398¹³ § 1 k.p.c.), aktualny jest tym bardziej w odniesieniu do szczególnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Gdyby próbować odejść od powyższego reżimu, to należy zauważyć, że Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami stanu faktycznego na których oparto zaskarżony wyrok. Przepis art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma więc zastosowanie w ocenie podstawy przysądu, gdyż w przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przysądu a późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu a także z art. 398³ § 3 k.p.c. Skarżąca nie podważa ustaleń stanu faktycznego.

Sąd powszechny ustalił, że w firmach słowackich nie była świadczona praca najemna, były to bowiem tzw. firmy skrzynkowe. Pozwany został poinformowany,

że pracownicy wskazanych firm nie podlegają słowackim przepisom prawnym. Ustalenia słowackiej instytucji ubezpieczeniowej były wiążące. Skarżąca nie świadczyła pracy na terenie Słowacji. Podlegała jedynie ubezpieczeniom społecznym z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce. Taki stan faktyczny nie daje podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).